

<http://hallofpeople.com/gr/bio/Anais.php>

ΑΝΑΪΣ ΝΙΝ

ΧΕΝΡΥ ΚΑΙ ΤΖΟΥΝ

Αποσπάσματα

Τόσο πειστικό είναι το πέπλο μου, το πέπλο που ο Χένρι παλεύει να κάνει κομμάτια, το πέπλο που είναι ο φόβος μου για την πραγματικότητα. Περπατάμε προς το δωμάτιό του, και δεν νιώθω το έδαφος κάτω από τα πόδια μου, νιώθω μονάχα το κορμί του να πιέζει το δικό μου. «Κοίτα, είναι σκισμένο το χαλί στα σκαλοπάτια», μου λέει. Αλλά εγώ δεν βλέπω τίποτα, δεν νιώθω τίποτα, παρά μόνο την ανάβαση. Το σημείωμά μου είναι στα χέρια του. «Διάβασέ το», του λέω στο κεφαλόσκαλο. «Διάβασέ το, κι έπειτα θα φύγω». Δεν φεύγω, όμως. Τον ακολουθώ.

Στο δωμάτιό του, δεν βλέπω τίποτα. Με παίρνει στην αγκαλιά του, και το κορμί μου λιώνει. Η τρυφερότητα των χεριών του, η απροσδόκητη διείσδυση, μέχρι το μεδούλι μου, αλλά χωρίς βιαιότητα. Τι αλλόκοτη, τι ευγενική και τρυφερή δύναμη!

Κι εκείνος φωνάζει, «είναι όλα τόσο εξωπραγματικά, τόσο ωραία, τόσο γρήγορα».

[.....]

Τώς μου επέβαλε την αλήθεια του; Ήμουν έτοιμη ν' αποδράσω απ' την φυλακή των φαντασιώσεών μου, κι εκείνος με παίρνει στο δωμάτιό του, κι εκεί ζούμε πάλι ένα όνειρο, και όχι μια πραγματικότητα. Με βάζει εκεί που θέλει να με βάλει. Παραζάλη. Λατρεία. Όνειρο. Κι όλα τ' άλλα, κάθε τι στη ζωή του να εξαλείφεται, να χάνεται. Μια καινούργια ψυχή εμφανίζεται στην ώρα της. Είναι το ποτό που σε κοιμίζει, όπως στα παραμύθια. Είμαι ξαπλωμένη και η μήτρα μου φλέγεται, κι εκείνος μόλις που το προσέχει.

[.....]

Θέλει να με ξαναδεί. Τον περιμένω στην πολυθρόνα, μέσα στο δωμάτιό του. Καθώς σκύβει και με γεμίζει φιλιά, είναι ξένος, είναι μακριά απ' όλες τις σκέψεις μου. Με κατακτάει έπειτα, με την πείρα του. Με κυριεύει και με το μυαλό του. Κι εγώ μένω σιωπηλή. Μου λέει ψιθυρίζοντας, τι πρέπει να κάνει το κορμί μου. Υπακούω και νιώθω καινούργια ένστικτα να με κατακλύζουν. Μ' έχει κάνει δική του. Τρελαίνομαι, καθώς είμαι πλαγιασμένη στο σιδερένιο κρεβάτι του, με τα μαύρα εσώρουχά μου νικημένα και ποδοπατημένα. Και την ερμητική μου μυστικότητα τσακισμένη για μια στιγμή, από έναν άντρα που αποκαλεί τον εαυτό του «τελευταίο άντρα της γης».

[.....]

Διαφεύγει. Θάλλει. Ακτινοβολεί, η χαρά μου. Δεν μπορώ να την κρύψω. Είμαι γυναίκα. Μ' έχει υποτάξει ένας άντρας. Ω, η χαρά μιας γυναίκας που βρίσκει έναν άντρα να την υποτάξει, η χαρά της θηλυκότητάς της που παραδίνεται στα δυνατά του μπράτσα.

[.....]

Θέλω να είμαι εκεί που είσαι κι εσύ. Να πλαγιάζω πλάι σου όταν κοιμάσαι. Ω, Χένρι! Φίλησέ μου τις βλεφαρίδες, βάλε τα' ακροδάχτυλά σου στα μάτια μου. Δάγκωσέ μου το αφτί. Τράβηξε προς τα πίσω τα μαλλιά μου. Έχω μάθει να σε ξεκουμπώνω τόσο γρήγορα. Να σε παίρνω στο στόμα μου, όλον! Ω, τα δάχτυλά σου, η κάψα σου, η τρέλα μας! Οι κραυγές του πόθου και της ηδονής μας. Μια κραυγή για κάθε χτύπημα του κορμιού σου πάνω στο δικό μου, μέσα στο δικό μου. Κάθε μας ένωση κι ένα κέντρισμα χαράς. Σαν να βρίσκομαι σε μια σπείρα. Αγγίζεις τον πυρήνα μου, Χένρι. Η μήτρα μου σε ρουφάει. Ανοίγει και κλείνει. Σε παίρνει μέσα της. Τα χείλη μας σπαρταράνε. Οι γλώσσες μας χτυπιούνται, μοιάζουν με φίδια, ελίσσονται. Ω, πώς λιώνουν όλα μέσα μου. Ω, πώς εκρήγνυνται τα αιμοσφαίριά μου, τα κύτταρά μου – όλα! Διαλύομαι. Νιώθω πως διαλύομαι!

Αναδημοσίευση από «silena26.blogspot.gr/2010/05/blog-post_29.html»

*Το βιβλίο ΧΕΝΡΥ ΚΑΙ ΤΖΟΥΝ κυκλοφορεί σε
μετάφραση: Γιώργος-Ίκαρος Μπαμπασάκης
Μεταίχμιο, 2011*

Τα Ερωτικά

(απόσπασμα)

Αυτή η ιστορία συνέβη στη Βραζιλία εδώ και πολλά χρόνια, μακριά από τη πόλη, που ακόμα επικρατούσαν αυστηρές καθολικές συνήθειες. Τ' αγόρια των καλών οικογενειών πηγαίνανε σ' οικοτροφεία ιησουιτών που συνεχίζανε τις σκληρές συνήθειες του μεσαίωνα. Τ' αγόρια κοιμόνταν σε ξύλινα κρεβάτια, ξυπνούσανε τα χαράματα, παρακολουθούσανε τη λειτουργία χωρίς να φάνε πρωινό, εξομολογιώνταν καθημερινά και διαρκώς τα παρακολουθούσανε και τα κατασκοπεύανε. Η ατμόσφαιρα ήταν αυστηρή κι αβάσταχτη. Οι παπάδες τρώγανε μόνοι τους σχηματίζοντας μια αύρα αγιοσύνης τριγύρω τους. Η ομιλία κι οι χειρονομίες τους ήτανε στιλιζαρισμένες.

Ανάμεσά τους υπήρχεν ένας πολύ μελαχρινός ιησουίτης με κάμποσο ινδιάνικον αίμα μέσα του, είχε μέτωπο σάτυρου, μεγάλα αφτιά κολλημένα στο κεφάλι, διαπεραστικά μάτια, μισάνοιχτο στόμα απ' όπου τρέχανε σάλια συνεχώς, πυκνά μαλλιά και μυρωδιά ζώου. Κάτω από το μακρύ καφέ ράσο του, τ' αγόρια συχνά διακρίνανε φούσκωμα που οι μικρότεροι δε μπορούσαν να εξηγήσουνε κι οι μεγάλοι γελούσαν μ' αυτό, πίσω από τη πλάτη του. Αυτό το φούσκωμα πεταγόταν απρόσμενα, οιαδήποτε στιγμή -όταν διαβάζανε στη τάξη Δον Κιχώτη ή Ραμπελαί ή μερικές φορές, όταν παρακολουθούσεν απλά τ' αγόρια κι ιδιαίτερα ένα συγκεκριμένο αγόρι, το μόνο ανοιχτόμαλλο σ' ολάκερο το σχολείο, με μάτια και δέρμα κοριτσιού.

Του άρεσε να παίρνει αυτό το αγόρι κοντά του και να του δείχνει βιβλία από την ιδιωτική του συλλογή, που περιλάμβανε εικόνες αγγείων των Ίνκας, μ' αναπαραστάσεις αντρών να στέκουν όρθιοι ο ένας απέναντι στον άλλο. Το αγόρι ρωτούσε ένα σωρό πράγματα κι ο γεροπαπάς του απαντούσε με υπεκφυγές. 'Αλλες φορές οι εικόνες ήταν εντελώς σαφείς: ένα μακρύ όργανο έβγαινε από τη μέση κάποιου άντρα και χωνόταν από πίσω σ' έναν άλλο.

Αυτός ο παπάς στην εξομολόγηση πίεζε τ' αγόρια μ' ερωτήσεις. Όσο πιο αθώα δείχνανε, τόσο πιο φοβερές ερωτήσεις τους έκανε από τα σκοτεινά του μικροσκοπικού εξομολογητηρίου. Τα γονατισμένα αγόρια δε μπορούσαν να δουν τον παπά να κάθεται στο

εσωτερικό του. Η χαμηλή φωνή του, έβγαινε από το καγκελόφραχτο παράθυρο ρωτώντας:

- "Είχες ποτέ ερωτικές φαντασιώσεις; Σκέφτεσαι τις γυναίκες; Έχεις ονειρευτεί ποτέ γυναίκα γυμνή; Τι κάνεις τη νύχτα στο κρεβάτι σου; Έχεις αγγίζει ποτέ το κορμί σου; Το έχεις χαϊδέψει ποτέ; Τι κάνεις το πρωί μόλις ξυπνήσεις; Είσαι σε στύση; Κοιτάζεις τ' άλλα αγόρια όταν ντύνονται ή στο μπάνιο;"

Όποιο αγόρι δεν είχε ιδέα για όλα τούτα, μάθαινε γρήγορα τι περιμέναν από κείνο κι οι ερωτήσεις το κάνανε ξεφτέρι. Όποιο αγόρι είχε γνώσεις ηδονιζότανε καθώς εξομολογιόταν με λεπτομέρειες τις συγκινήσεις και τα όνειρά του. Κάποιο αγόρι ονειρευόταν κάθε νύχτα. Αγνοούσε πως έμοιαζε η γυναίκα, πως ήτανε φτιαγμένη, είχε δει όμως ινδιάνους να κάνουν έρωτα σε λάμα που μοιαζε λεπτεπίλεπτον ελάφι. Ονειρευότανε πως έκανε κι αυτό έρωτα σε λάμα και ξυπνούσε το πρωί μούσκεμα. Ο γεροπαπάς ενθάρρυνε τέτοιες εξομολογήσεις. 'Ακουγε μ' ατέλειωτην υπομονή. Επέβαλλε παράξενες τιμωρίες. Κάποιο αγόρι που αυνανιζότανε συνεχώς, το πρόσταζε να πηγαίνει μαζί του στο παρεκκλήσι όταν δεν υπήρχε ψυχή και να βυθίζει το πέος του στο αγίασμα, για να εξαγνιστεί. Αυτή η τελετή γινόταν μ' απόλυτη μυστικότητα τη νύχτα.

Υπήρχε κι ένα πολύ άγριο αγόρι που μοιαζε με μαυριτανό μικρό πρίγκηπα: σκούρο πρόσωπο, ευγενικά χαρακτηριστικά, βασιλική κορμοστασιά κι όμορφο κορμί, τόσον απαλό ώστε κανένα του κόκαλο δε διακρινόταν, αδύνατο κι αστραφτερό κορμί αγάλματος. Αυτό το αγόρι επαναστατούσε στη καθιερωμένη συνήθεια να φορά νυχτικό. Ήτανε συνηθισμένο να κοιμάται γυμνό και το νυχτικό το πνιγε, το στραγγάλιζε. Κάθε νύχτα λοιπόν το φορούσε όπως τ' άλλα αγόρια και μετά το βγαζε κρυφά κάτω από τις κουβέρτες και τελικά αποκοιμιότανε χωρίς αυτό.

Κάθε νύχτα ο γεροησουίτης έκανε τον γύρο του, για να δει μήπως κανέν αγόρι πήγαινε στο κρεβάτι άλλου ή αυνανιζόταν ή μιλούσε στα σκοτεινά στον γείτονά του. Όταν πλησιάζε το κρεβάτι του απείθαρχου, ανασήκωνε σιγά και προσεκτικά τα σκεπάσματα και κοιτούσε το γυμνό κορμί του. Αν το αγόρι ξυπνούσε το μάλωνε: - "Ήρθα να δω αν κοιμάσαι πάλι χωρίς νυχτικό". Αν κοιμόταν όμως, ικανοποιόταν αργοπορώντας τη ματιά στο νεανικό, παρμένο από τον ύπνο, κορμί.

Κάποτε στο μάθημα της ανατομίας, ενώ στεκόταν όρθιος στην έδρα και το σαν κορίτσι, ξανθό αγόρι πλάι του. είδανε καθαρά το φούσκωμα κάτω από το ράσο του, όλοι.

- "Πόσα κόκαλα έχει το ανθρώπινο σώμα;" ρώτησε κείνος το ξανθό αγόρι.

- "Διακόσια οχτώ", απάντησεν ήρεμα το ξανθό αγόρι.

- "Ο πατήρ Ντόμπο όμως έχει διακόσια εννιά!" ακούστηκε η φωνή ενός άλλου αγοριού από το πίσω μέρος της αίθουσας.

Λίγο μετά τούτο το περιστατικό, τ' αγόρια πήγαν εκδρομή για το μάθημα της βοτανικής. Τα δέκα χάσανε τον δρόμο τους. Μαζί και το ντελικάτο ξανθό αγόρι. Βρεθήκανε μόνα τους σ' ένα δάσος, μακριά από τους δασκάλους και τα υπόλοιπα παιδιά. Καθίσανε να ξεκουραστούνε και να καταστρώσουνε σχέδιο δράσης. Φάγανε βατόμουρα. Κανείς δε ξέρει πως άρχισαν. Ύστερα από λίγο το ξανθό αγόρι βρέθηκε στο γρασίδι, ξεγυμνωμένο μπρούμυτα και τ' άλλα εννιά περάσαν από πάνω του, παίρνοντάς το σα πόρνη, βάρβαρα. Τα έμπειρα αγόρια χώνονταν στον κώλο του για να ικανοποιήσουνε τον πόθο τους, ενώ τα λιγότερο έμπειρα, τρίβονταν ανάμεσα στα μπούτια του με τη τρυφερή σα γυναίκας επιδερμίδα. Φτύνανε στις παλάμες τους και σαλιώνανε το πέος τους. Το ξανθό αγόρι ούρλιαζε, χτυπιότανε κι έκλαιγε, μα τ' άλλα το κρατούσανε σφιχτά και το ξεθέωσαν ώσπου χορτάσανε.

Anais Nin

"Τα Ερωτικά"

Εκδόσεις: ΕΞΑΝΤΑΣ (400 σελίδες)

Μετάφραση: Γεράσιμου Μάρκου

Αναδημοσίευση από peri-grafis.net/ergo.php?id=1038

*Η Αναΐς Νιν γράφει για τα ημερολόγια της:
(Λος Άντζελες, Σεπτέμβριος 1976)*

"Από εκείνη την εποχή, όταν όλοι μας γράφαμε ερωτικά κομμάτια για ένα δολάριο τη σελίδα, κατάλαβα ότι αιώνες τώρα είχαμε ένα και μόνο μοντέλο για αυτό το είδος λογοτεχνίας: το αντρικό γράψιμο. Είχα ήδη συνειδητοποιήσει τη διαφορά ανάμεσα στην αντρική και τη γυναικεία συμπεριφορά της σεξουαλικής πείρας. Ήξερα ότι υπήρχε μια απέραντη διαφορά ανάμεσα στη σαφήνεια του Χένρι Μίλερ και στα δικά μου διφορούμενα: ανάμεσα στη δική του χιουμοριστική, γεμάτη οίστρο ακολασίας άποψη για το σεξ και στις δικές μου ποιητικές περιγραφές ερωτικών δεσμών στα αδημοσίευτα κομμάτια του "Ημερολογίου". [...]

Οι γυναίκες, σκεφτόμουν, είναι περισσότερο ικανές να ενώνουν το σεξ με το συναίσθημα, με τον έρωτα, και να ανήκουν μάλλον σε ένα μόνο άντρα παρά να είναι ασύδοτες. Αυτό το κατάλαβα καλύτερα όταν έγραφα τα μυθιστορήματα και το "Ημερολόγιο" και το είδα ακόμα πιο καθαρά όταν άρχισα να διδάσκω. Όσο κι αν η στάση όμως της γυναίκας απέναντι στο σεξ είναι διαφορετική από του άντρα, δεν είχαμε μάθει ακόμα πώς να την περιγράψουμε.

Εδώ, στα "Ερωτικά" έγραφα για ψυχαγωγία κάτω από την πίεση ενός πελάτη (σ.σ. του συλλέκτη-εντολοδόχου τους), που μου ζητούσε "να παρατήσω την ποίηση". Πίστευα ότι το ύφος μου προερχόταν από διαβάσματα έργων των αντρών. Γι' αυτό το λόγο, από καιρό νόμιζα ότι συμβιβάστηκα με το γυναικείο μου εαυτό. Έβαλα τα "Ερωτικά" στην άκρη. Διαβάζοντάς τα ξανά πολλά

χρόνια αργότερα, βλέπω ότι η προσωπική μου φωνή δεν είχε απόλυτα καταπιεστεί. Σε πολλά μέρη χρησιμοποιούσα ενστικτωδώς γυναικεία γλώσσα, βλέποντας τη σεξουαλική εμπειρία από γυναικεία άποψη. Τελικά αποφάσισα να επιτρέψω τη δημοσίευση των "Ερωτικών" μια και δείχνουν τις αρχικές προσπάθειες μιας γυναίκας σε έναν κόσμο ο οποίος είναι ιδιοκτησία των αντρών.

Αν εκδοθεί ποτέ το "Ημερολόγιο" χωρίς περικοπές, αυτή η γυναικεία άποψη θα καθιερωθεί ακόμα πιο καθαρά. Θα δείξει ότι οι γυναίκες (και εγώ, στο "Ημερολόγιο"), δεν ξεχωρίζουμε ποτέ το σεξ από το αίσθημα, από τον έρωτα για ολόκληρο τον άντρα".

*Γράμμα της Αναΐς προς την Τζούν
Φεβρουάριος 1932, Παρίσι).*

«Τζουν... Δεν μπορώ να πιστέψω ότι δεν θα σε ξαναδώ να έρχεσαι προς το μέρος μου, ξεπροβάλλοντας από τα σκοτάδια του κήπου. Περιμένω μερικές φορές στο σημείο όπου συνηθίζαμε να συναντιόμαστε, προσδοκώντας να σε δω ξανά να περπατάς προς το μέρος μου, ξεμακραίνοντας από το πλήθος εσύ, τόσο ξεχωριστή και μοναδική. Όταν έφυγες, το σπίτι άρχισε να με πνίγει. Ήθελα να βρεθώ μόνη μου με την εικόνα σου... Νοίκιασα λοιπόν ένα στούντιο στο Παρίσι, ένα μικρό, ετοιμόρροπο διαμερισμάκι και καταφεύγω εκεί τουλάχιστον λίγες ώρες την ημέρα. Ποια είναι όμως αυτή η "άλλη" ζωή που θέλω να ζήσω χωρίς εσένα; Μερικές φορές πρέπει να φαντασθώ ότι είσαι παρούσα, Τζουν. Νιώθω σαν να θέλω να γίνω εσύ. Ποτέ άλλοτε δεν θέλησα να γίνω κανένας άλλος εκτός από τον εαυτό μου. Τώρα θέλω να λιώσω μέσα σου, να έρθω τόσο απίστευτα κοντά σου που ο εαυτός μου να εξαφανισθεί...»